

РЕШЕНИЕ

№ 6464

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2906** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на П. В. С., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Т. К. Р., с адрес за призоваване: [населено място], квартал С., [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-2/06.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспорения акт. Иска се неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателя П. В. С. - редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ - С. - град - редовно уведомен, представлява се от юрк. П., с пълномощно по делото, който оспорва жалбата, прави възражение за прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение, претендира юрисконсултско възнаграждение и моли за срок за писмени бележки.

По делото на 12.10.2022 г. са постъпили писмени бележки от процесуалния представител на ответника, в които са изложени съображения по същество на спора.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

По Заявление № 496/29.04.2004 г. /л. 9 и сл./ на П. В. С. с Разпореждане №

[ЕГН]/19.05.2004 г. /л. 16/ на лицето са отпуснати лична пенсия за ИОЗ и социална пенсия за инвалидност.

С искания с вх. № 1029-40-3722/12.04.2017 г. /л. 53/ и с вх. № 1029-21-5754#4/07.07.2017 г. /л. 57 и 58/ от МВР - Главна дирекция „Национална полиция“ са изискани проверки на пенсионното досие на П. В. С.. След приключването им и с оглед на установеното от контролните органи на НОИ последните са приели /л. 88 и 89/, че не следва да се зачитат периодите от 01.01.1992 г. до 31.12.1995 г. и от 01.01.1998 г. до 31.12.2001 г., които са зачетени при отпускането на пенсията за ИОЗ на П. В. С..

В тази връзка е издадено Разпореждане № 530703/229 от 27.04.2018 г. /л. 109 и сл./, с което е поправено разпореждането от 19.05.2004 г. за отпускане на лична пенсия за ИОЗ и последващите го, като са определени нови размери на пенсията за ИОЗ.

Цитираното разпореждане е обжалвано по административен ред /л. 183 и сл./, в резултат на което е постановено Решение № 2153-21-372/18.12.2018 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град /л. 176 и сл./, с което подадената жалба от П. В. С. е оставена без уважение като неоснователна.

След обжалване на посоченото решение на Директора на ТП на НОИ С. - град по съдебен ред е постановено Решение № 7129/21.11.2019 г. по адм. д. № 1233/2019 г. по описа на АССГ /л. 191 и сл./, с което жалбата е оставена без уважение и е прието за установено, че Осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 27.01.1994 г. на П. В. С. е неистински документ. Решението на АССГ е оставено в сила с окончателно Решение № 8072/24.06.2020 г. по адм. д. № 2636/2020 г. по описа на ВАС /л. 195 и сл./.

С оглед на гореизложеното Разпореждане № 530703/229 от 27.04.2018 г. е влязло в сила. В тази връзка е издадено и процесното Разпореждане № РНП-1-4-21-00842055/18.11.2020 г. /л. 206/ за събиране на надвзетата пенсия ведно с дължимата законна лихва, което е потвърдено с оспореното Решение № 2153-21-2/06.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град /л. 214 и сл./.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение № 2153-21-2/06.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО административен орган - директор на ТП на НОИ – С. град, в предвидената в чл. 59, ал. 2 от АПК форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване.

Съдът не установи допуснати в хода на административното производство по издаване на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съдът намира за необходимо да подчертае, че спорът относно осигурителния стаж и осигурителния доход на жалбоподателя за периодите от 01.01.1992 г. до 31.12.1995 г. и от 01.01.1998 г. до 31.12.2001 г., удостоверени с цитираната по-горе осигурителна книжка, е решен с влязъл в сила съдебен акт, а именно - Решение № 7129 от

21.11.2019 г. по адм. д. № 1233/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № № 8072 от 24.06.2020 г. по адм. д. № 2636/2020 г. по описа на ВАС.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав счита, че основният спорен въпрос по делото се свежда до това дали жалбоподателят е бил недобросъвестен при представяне на осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 27.01.1994 г., за която със съдебно решение № 7129 от 21.11.2019 г. по адм. д. № 1233/2019 г. по описа на АССГ е прието за установено, че представлява неистински документ.

Съгласно чл. 98, ал. 2, т. 2 от КСО длъжностните лица по ал. 1 на същата разпоредба издават разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсии. По делото е безспорно установено, че са налице суми, представляващи лична пенсия за ИОЗ, които са неоснователно изплатени на жалбоподателя, доколкото с влязло в сила съдебно решение е установено, че същите са били изплатени въз основа на неистински документ - осигурителна книжка № [ЕГН] от 27.01.1994 г., издадена на П. В. С.. Следователно правилно процесните осигурителен стаж и осигурителен доход са изключени при определяне на размера на личната пенсия за ИОЗ на жалбоподателя. В тази връзка, като се имат предвид и данните от приложената справка за неоснователно получените от жалбоподателя суми за осигурителни плащания, в която са посочени помесечно изплатените и реално дължимите на лицето суми за лична пенсия за ИОЗ, в процесното решение и потвърденото с него разпореждане правилно е определен размерът на неоснователно получената от жалбоподателя сума - 47 629,03 лева за периода от 01.01.2010 г. до 30.04.2018 г. и законна лихва в размер на 34 350,84 лева.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от кодекса.

В КСО не се съдържа легална дефиниция на понятието „добросъвестност” при получаване на осигурителните плащания. С оглед общите принципи на правото и съгласно трайната съдебна практика добросъвестността ще е налице, когато осигуреното лице е със съзнанието и субективното убеждение, че направените осигурителни плащания му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. Добросъвестността се предполага до доказване на противното и в тежест на административния орган е да докаже наличието на недобросъвестност при получаване на сумите.

Съдът счита, че в конкретния случай административният орган успя да докаже пълно и главно недобросъвестността на жалбоподателя. Това е така, защото последният, подавайки заявлението си на 29.04.2004 г., категорично е бил запознат с документите, вписани в описа на стр. 2 от заявлението, включително и с процесната осигурителна книжка, тъй като в същото заявление е декларирал това свое знание. С оглед на това той е бил недобросъвестен по смисъла на чл. 114, ал. 1 от КСО поради факта, че при подаване на заявлението за отпускане на пенсия е представил неистински документ, въз основа на който у длъжностното лице по пенсионно осигуряване се е създадо заблуждение, че по отношение на лицето П. В. С. е възникнало право на лична пенсия за ИОЗ в неследващ му се размер. Освен това, следва да се има предвид и обстоятелството, че безспорно се установява от представените по делото доказателства, че размерът на пенсията без посочения стаж би бил различен от този, определен с първия административен акт на компетентния орган, с този стаж.

За пълнота съдът намира за необходимо да подчертае, че от свидетелските показания

на разпитаните по делото свидетели не се установява добросъвестността, т.е. незнанието на жалбоподателя, че е представил пред длъжностното лице по пенсионно осигуряване неистински документ. Показанията, дадени от св. Д., са непротиворечиви в своята цялост, но са твърде общи и абстрактни, от една страна, което възпрепятства съотнасянето им към конкретния спор, а от друга - противоречат на останалия събран и проверен по делото доказателствен материал. Показанията на св. Б. са несъотносими към настоящия спор, доколкото същите касаят въпроса дали жалбоподателят е полагал труд във фирма „Б. - Т.“, а както вече беше уточнено, този въпрос е разрешен със сила на пресъдено нещо. Касателно показанията на св. Й. същите съдът намира за противоречиви и непоследователни, поради което от тях е невъзможно да бъдат установени каквито и да е било релевантни факти по настоящото дело.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че оспореното Решение № 2153-21-2/06.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град и потвърденото с него Разпореждане № Разпореждане № РНП-1-4-21-00842055/18.11.2020 г. за събиране на надвзетата пенсия ведно с дължимата законна лихва са законосъобразни като издадени от компетентни органи, в изискуемата от закона форма и при спазване на процесуалноправните и материалноправните разпоредби, както и в съответствие с целта на закона, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото съдът намира за основателно и своевременно направено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. В. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], квартал С., [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-2/06.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА П. В. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], квартал С., [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С. - град сумата от 100 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ:

